

lighed kunne anvende Finanslovsforslaget som et Magtmiddel til at gennemføre Ting, som er det særlig magtpaaliggende, men dette Middel er for indeværende Aars Finanslov ikke paa et eneste Punkt blevet forsøgt, og der er ingen Grund for det høje Landsting til ikke at være tilfreds med at faa sendt et Finanslovsforslag af denne Beskaffenhed op til sig, selv om det sker paa et saa sent Tidspunkt som nu. Det kan i Virkeligheden fuldtud være tilfreds med det Finanslovsforslag, som her foreligger.

Det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, vil stemme for Finanslovsforslagets endelige Vedtagelse i dette Ting. Som Situationen foreligger, kunne vi ikke faa nogen anden Finanslov vedtagen end den, det foreliggende Finanslovsforslag angiver. Vi nære intet Ønske om at demonstrere, og vi nære intet Ønske om, at en Finanslov ikke skulde blive vedtagen i Aar, og vort Statsliv derved skulde komme ud af sine normale Funktioner; dem ønske vi opretholdte. Det og intet andet er vor Grund til at stemme for, at dette Finanslovsforslag sendes over til det andet Ting og bliver ophøjet til Lov.

Konseilspræsidenten (*J. C. Christensen*): Jeg skal ikke blande mig i Forhandlingerne om Finanslovens endelige Vedtagelse og i den almindelige Debat, som sædvanlig føres ved denne Lejlighed. Jeg skal heller ikke imødegaa den ærede sidste Talers Udtalelser, det antager jeg vil blive gjort saavel af Ordføreren som af Finansministeren, men jeg ønsker til et enkelt Punkt i dette Foredrag at gøre en kort Bemærkning. Det ærede Medlem (*Zahle*) sagde, at det Forsvar, vi havde, var ubrugeligt. Det er det ikke. Det har sine Mangler, og vi maa haabe, at disse Mangler kunne blive afhjulpne; men ubrugeligt er det ikke. Jeg har nok hørt de Paastande blive fremsatte fra forskellig Side, og Hensigten med disse Paastande har vist ogsaa mange Gange været forskellig, men derfor ere de alligevel ikke rigtige.

Zahle: Jeg maa sige, det er første Gang, jeg har hørt den Paastand fremsat, at vor nuværende Forsvarsordning er i en brugelig Tilstand.

Christian Reventlow: Der er blevet sagt om denne Finanslov, at den er god og rigelig og rundelig paa mange Punkter, og det er rigtigt. Paa mine egne Vegne

maa jeg imidlertid gøre en enkelt Bemærkning, og det er den, at der jo dog faktisk paa denne Finanslov findes to hele Budgetter, som intet Menneske i denne Sal er tilfreds med. Det er de to, der sortere under den højtærede Forsvarsminister. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt disse Budgetters Totalbeløb er for stort, eller det er for lille. Der er jo heller ingen i denne Sal, som ikke ønsker, at det skal være saa lille som muligt. Men et Krav kan og bør der stilles til disse to Budgetter, og det er dette, at de ere Udtryk for baade en fast Villie til at ville hævde vort Lands Neutralitet og en klar Forstaaelse af og Bestræbelse for, hvorledes dette skal ske. Og dette er absolut ikke Tilfældet med noget af disse to Budgetter.

Som de staa her paa Finansloven ere de snarere at betragte som Udtryk for national Impotens. Dette ere de Udtryk for til den ene Side, og til den anden Side kan det ikke nægtes, at naar de have den Karakter, de have, staaar man i Virkeligheden overfor dette, at man her paa en hensigtsløs Maade ødsler med Milioner.

Naar man har fulgt og følger Forhandlingerne her i denne Sal, har man faaet et ret levende Indtryk af, at Danmark er saadan noget for sig selv, at Danmark er et Land, der er omgærdet af en kinesisk Mur, og at hvad der ligger udenfor denne, staa vi i Virkeligheden ikke i noget Realitetsforhold til af en saadan Art, at det berører vor inderste Livsnerve. En enkelt Gang kan der, som forleden gennem en Artikel i Verdensbladet „Times“, komme et lille Lynglimt, der, vel ogsaa for dem af os, som ere mest stærblinde, kan oplyse en lille Smule om Situationen, som den i Virkeligheden foreligger. Men Forstaaelsen af denne Situation fremgaar kun meget lidt af dette Tings Forhandling, den fremgaar kun meget lidt af den danske Regerings, den danske Rigsdags og det danske Folks Optraeden.

Jeg vil derfor gerne til den højtærede Forsvarsminister sige dette, at man kan ikke med et Par Budgetter som disse i Ryggen vandre til „Dannevirke“ og søge at inspirere en ny Nationalsang, og jeg vil haabe, at den højtærede Forsvarsminister i Erkendelse af den store moralske Forpligtelse, der paahviler ham til at sætte al Kraft ind paa at naa en forsvarlig Ordning af vort Lands Forsvar, vil benytte den Tid, der kommer, paa en saadan